

DAG 1

*** 30 APRIL ***

Eowyn

Toen de dag kwam dat het leger uit het oosten kwam, de rivier overstak en net buiten de stad hun tenten opbouwde, vulden de straten en stadsmuren zich met mensen die allemaal een glimp wilden opvangen van hun toekomstige koning. Duizenden jaren was Gondor geregeerd door stewards en vreesde men dat de koninklijke lijn was uitgestorven, toch bleef de hoop dat ooit een koning zou rechtstaan en zijn kroon zou aanvaarden. Maar ondanks de nieuwsgierigheid van zijn onderdanen liet Aragorn zich voorlopig nog niet zien. Naarmate de dag vorderde, groeiden de rijen met tenten aan tot een kamp met in het midden de koninklijke paviljoenen van Aragorn, Eomer en prins Imrahil.

Onder de late middagzon, van alweer een warme lentedag stond Eowyn aan de rand van de tuin van de Huizen van Genezing en zag hun vlaggen en banieren zachtjes wapperden in de wind. Lothiriel was door haar vader ontboden en was samen met haar moeder, hun vriendin Azra en Vera onderweg. Ze hadden Eowyn mee gevraagd, maar ze had geweigerd.

Ze vond het pijnlijk om toe te geven, maar ze zag op tegen de confrontatie met haar broer. Ze had hem tekort gedaan door tegen zijn wil in naar het front te reizen en deel te nemen aan de strijd, en daarna opnieuw door geen gehoor te geven aan zijn wens zich te verenigen met de overwinnaars. Had hij geen recht op haar steun, nu hij zelf zo onverwacht het koningschap diende op te nemen? Had hij geen recht op haar liefde?

Zachtjes schudde ze haar hoofd. Ze zag op tegen de dag die voor haar lag.

Lothiriel

Het tentenkamp op de Pelennor was immens. Vanop de stadswallen leek het op een netjes georganiseerde mierenhoop, maar zodra ze de gehavende stadspoort achter zich lieten, drong de uitgestrektheid van het kamp pas echt tot de vrouwen door. De eerste mijl na de poort was vrij gelaten, maar slechts een honderdtal meter nadat de wegen naar het zuiden en naar het noorden zich afsplitsten reden ze al voorbij de eerste rijen met tenten. Dit was het deel van de Pelennor dat het meest geleden had onder de oorlog. De brokstukken waren nog niet allemaal verwijderd en de putten en greppels die de orks hadden gegraven waren nog niet allemaal gedempt. Maar het lag ver genoeg van de rottende kadavers van de mûmakils en dicht genoeg bij de stad om een vlotte toevoer van voedsel te verzekeren. Het was in het kielzog van een kar met voedsel dat de vrouwen het kamp stapvoets in reden.

‘De regen van vanochtend heeft de weg schoon gespoeld’, zei Azra met een tevreden zucht.

‘En de putten gevuld met water’, lachte Biljana.

‘Hoe ga je je broer terugvinden in een kamp dat zo groot is als een stad’, vroeg Lothiriel aan Vera die naast haar reed.

Vera beet op haar lip. ‘Ik vermoed dat de soldaten zijn ingedeeld volgens de regio waar ze vandaan komen’, zei ze.

Lothiriel fronste. 'Ik kan mijn vader vragen of hij iemand met je mee stuurt.'

Vera schudde haar hoofd. 'Ik had beloofd je niet tot last te zijn', zei ze terwijl ze een diepe plas vermeed. 'Ik red me wel.'

Even verder weken de rijen met tenten naar achter en maakten ze plaats voor een bocht in een riviertje dat de weg op een tiental meter naderde alvorens weer af te buigen en verder naar de rivier Anduin te stromen. Bij het naderen van de bocht hoorden de vrouwen het gezang van mannen.

'Volgens mij hoor ik de taal van Rohan', zei Vera met een glimlach. Ze draaide haar hoofd in de richting van het gezang. 'Ja hoor, het is onze taal. Dat zijn onze mannen.'

Lothiriel lachte om de trots die plots zo duidelijk op het gezicht van haar vriendin te lezen stond. Zodra ze de bocht om reden, hoorden ze niet alleen de mannen van Rohan, ze zagen hen ook. Een hele compagnie soldaten stond zich zingend te wassen in de rivier.

De vrouwen stopten hun paarden. 'Ridders van Rohan,' riep Vera hen toe, 'waar vind ik de mannen van Aldburg?'

'Ten noorden van het koninklijk paviljoen', riep iemand vanonder een boom op de oever hen toe.

Ondertussen keek Lothiriel verbaasd naar het schouwspel van half geklede en naakte mannen. Sommigen stonden aan de rand of slechts met hun voeten in het water, anderen waren tot hun middel de rivier in gewaad. Ook de mannen in het water waren verbaasd. Ze stopten met zingen en enkelen floten bewonderend naar de vrouwen op de weg.

'Vrouw Vera, kom erbij', riep een van hen. 'En breng je vriendinnen ook mee. Het water is heerlijk!' Hij deed geen moeite om zijn naaktheid te verbergen.

'Aan jullie wapens te zien is het vooral koud', riep Azra terug. De mannen lachten.

'Zien we jullie morgen, na de kroning?', riep een andere man.

'Misschien', riep Azra terwijl ze haar paard terug in beweging bracht. 'Maar geniet vooral van jullie bad. Niets voelt zo fijn als een schoon gewassen man!'

Lothiriels mond viel open. Toen schoot ze in de lach en met een laatste blik op de mannen reed ze haar moeder en Azra achterna.

Even later draaide Biljana zich om. 'Hoe gemakkelijk onze ontmoeting met de soldaten ook was,' zei ze tegen de twee jonge vrouwen, 'het is beter hen niet aan te moedigen. Deze mannen zijn al lang van huis en sommige zijn misschien vergeten hoe ze een dame behoren te behandelen. Laten we ons dan ook vooral als dames gedragen en hen niet aanspreken of aanmoedigen.' Lothiriel zag Vera op haar lip bijten. Ze wisselden onderling een blik uit, rechtten hun rug en vervolgden hun weg met opgeheven kin.

Eomer

De kerselaar was een van de weinige bomen die de slag op de velden van de Pelennor had overleefd. Ongehinderd door het voorbije oorlogsgeweld droegen zijn takken volop bladeren en kersen. Ze waren nog te groen om te eten, maar de vogels lagen al op de loer. Eomer stond in de schaduw van de boom en keek uit over de Pelennor. Hij had geen idee hoe de vlakte er had uitgezien voor hij ze zes weken geleden samen met koning Théoden en zesduizend ruiters was opgereden. De vallei was toen al vergeven van orks en ontsierd door hun oorlogstuig, kuilen en loopgraven. Sommige boerderijen en schuren waren al terug in gebruik, zag hij. Andere gebouwen waren zwartgeblakerd, alleen het gebinte bleef over. In de verte lagen velden, met regelmatige groeven doortrokken en hij hoopte dat de boeren van Rohan, net zoals de boeren hier, al kans hadden gezien graan te zaaien. Zijn volk had eten nodig, en huizen, maar waar moest hij de manschappen halen die voor al deze zaken konden zorgen?

Veel mannen waren gesneuveld en hoewel de vrouwen van Rohan hard konden werken, kon hij hen moeilijk vragen zelf hun huizen te herbouwen.

Hij hoorde gefluit en schrok op uit zijn gedachten. Iets had de aandacht van zijn mannen getrokken waardoor ze zich plots als pubers aanstelden. Verrast keek Eomer naar de ruiters die de rivier slechts op een tiental meter waren genaderd. Hij lachte. Vrouwe Vera, de jonge weduwe van heer Herudor en een vriendin van zijn zuster, schouwde de troepen vanop haar paard. En de heren gaven zich graag over aan haar kritische blik.

‘Ridders van Rohan,’ riep ze hen toe, ‘waar vind ik de mannen van Aldburg?’

‘Ten noorden van het koninklijk paviljoen’, riep Eomer vanonder zijn boom.

‘Vrouwe, kom erbij’, riep Urlof, een van de jongere ridders. ‘En breng je vriendinnen mee. Het water is heerlijk!’ Hij toonde zich van zijn beste kant en kreeg de volle aandacht, zowel van Vera als van de andere vrouwen. Pas toen zag hij haar. Trots, haast koninklijk zat ze op haar paard en toch was er iets in haar uitdrukking, dat haar ook iets kwetsbaar gaf. Ze lachte en even waande Eomer zich op een zonnige lentedag op de met madeliefjes versierde grasvelden van Rohan.

Lothrirel

Hoe dieper ze het kamp inreden, hoe dichter de tenten bij elkaar stonden en hoe groter de bedrijvigheid van de mannen was. Ze wasten hun kledij, poetsten hun laarzen, knipten elkaars haren en schoren elkaars baard. Uit schrik om uit haar rol te vallen durfde Lothrirel geen oogcontact te maken. Strak voor zich uit starend reed ze voorbij rijen met tenten en soldaten en pas bij het naderen van de koninklijke paviljoenen durfde ze weer vrij in en uit te ademen. Met een plots gevoel van trots keek ze naar de vlaggen die boven de grote tenten uit staken: in het midden de vlag van Gondor, wit met het silhouet van een naakte boom, daarnaast de groene vlag met het witte paard van Rohan en de blauwe vlag met het zwanenschip van Dol Amroth. Pas nu drong het ten volle tot haar door dat de oorlog voorbij was. De vijand was verslagen door de talrijke mannen die samen gevochten hadden onder deze drie vlaggen. Ze dacht terug aan de aanval van Dol Amroth. Aan het geweld dat haar was opgedrongen, aan de gezichten van de mannen wiens leven ze tegen haar wil had beëindigd, aan haar angst dat ze onvoldoende kracht bezat om de mensen die haar waren toevertrouwd te beschermen.

Een lichte kuch haalde haar uit haar mijmeringen. De andere vrouwen waren afgestegen en haar vader was hen ongemerkt genaderd. Hij was niet alleen. Naast hem stonden twee onbekende mannen. De ene was groot, donkerharig en zijn gezicht vertoonde nog sporen van verwondingen. De andere was minstens even groot, maar oud, met een lange witte baard, witte haren en een even witte, smetteloze mantel. Ze steeg af en boog.

‘Mijn dochter’, zei prins Imrahil en hij keek haar bedachtzaam aan. ‘Mijn dochter’, zei hij weer en hij legde zijn hand op haar schouder. Lothrirel slikte bij dit onverwachte gebaar van waardering. ‘Mijn Heer’, zei ze. ‘Dol Amroth is veilig. Kapitein Lothrirel vraagt verlof.’

‘Dat verlof heb je verdiend’, zei hij. ‘Ik verwacht alleen nog een verslag van je. Maar laat me je eerst voorstellen.’ Hij gebaarde naar de donkerharige man naast hem. ‘Aragorn, dit is mijn dochter Lothrirel, kapitein bij de stadswacht van Dol Amroth.’ De man glimlachte en knikte. ‘Het is Aragorn die ons naar de overwinning heeft geleid. Hij wordt onze nieuwe koning,

koning Elessar', zei Imrahil. Lothiriel boog. 'En dit is Mithrandir, hoewel hij ook Gandalf wordt genoemd', zei haar vader en hij gebaarde naar de oude man.

Weer boog Lothiriel. 'Mijn broer Elphir heeft me over jullie verteld', zei ze. 'Het is een eer jullie te ontmoeten.' Ze liet zich door de heren naar de koninklijke tent leiden waar ze even later werden vergezeld door haar moeder en Azra.

Vera

Sinds ze afscheid genomen had van de andere vrouwen was ze al drie rijen met tenten afgelopen. Rijen waar geen einde aan leek te komen. Er waren gewoon teveel tenten ten noorden van het koninklijk paviljoen. Eowyn had gelijk gehad, het zoeken naar haar broer was als het zoeken naar een klavertje vier op de grasvlakten van Oost-Emnet. Ondertussen was ze aangesproken, nagefloten en een keer had een groepje soldaten haar zelfs de weg geblokkeerd. En hoewel ze hadden gelachen en grapjes hadden gemaakt, voelde Vera zich steeds minder op haar gemak. Ze draaide een volgende rij in. 'Excuseer, ik zoek de soldaten uit Aldburg', zei ze tegen de eerste soldaat die ze tegenkwam.

'Aldburg?' Zijn blik maakte dat ze haar mantel verder toe trok. 'De mannen van Aldburg liggen verder naar achter.'

Vera knikte en liep snel verder. Halfweg de rij maakten de wit-groene tenten van Rohan plaats voor blauw-grijze en ze vroeg zich af of ze nog steeds in de juiste richting liep. Even verder werd haar weg versperd door een kar met gedeukte en beschadigde borstharnassen. Sommige waren bedekt met donkere vlekken. Opgedroogd bloed, vermoedde ze. Nadat haar man was gevallen was zijn wapenuitrusting naar huis gestuurd. Vera had dagenlang tevergeefs het opgedroogde bloed van zijn harnas gepoetst, het leek wel of het orkbloed zich had ingevreten in het metaal. In gedachten verzonken liep ze tussen twee tenten door naar een volgende rij, miste een greppel en belandde op handen en knieën in het natte gras. Ze vloekte. Niet alleen was ze hopeloos verdwaald in dit labrynt, nu was ze ook nat en vuil. Plots miste ze Herudor. Hij was dan wel oud geweest, fantasieloos en overmatig gesteld op zijn routine, hij had haar ook rust en stabiliteit gebracht, besepte ze. Huilend bleef ze zitten. Na een tijdje rechtte ze haar schouders en kroop ze op handen en knieën onder de windtouwen tussen enkele tenten door ... tot ze tegen een paar laarzen aan botste. Ze keek op. De broek die in de laarzen stak, behoorde niet tot het uniform van een soldaat van Rohan. Vanonder de bovenrand van de broek kropen donkere haartjes in een rijtje omhoog en waaierden uit over een blote borst. Een gespierde blote borst. Ze slikte. Het gezicht van de soldaat was gebruid, alsof hij veel tijd doorbracht in de buitenlucht. Hij keek haar aan met een verbaasde glimlach. 'Goedemiddag', zei hij. 'Waar kom jij zo plots vandaan?' Fronsend wierp hij een blik over Vera's hoofd alsof hij controleerde dat ze niet achterna gezeten werd. 'Ben je in orde?' Ze knikte en veegde snel haar tranen weg. Te laat besepte ze dat haar gezicht nu onder de moddervegen zat. De man lachte en stak zijn hand naar haar uit.

Vera dacht aan de mannen die haar eerder hadden aangesproken en aarzelde. 'Ik ben op zoek naar mijn broer, maar ik ben verdwaald', zei ze.

'Dan help ik je met zoeken', zei hij.

Ze slikte, greep zijn hand en liet zich omhoog trekken. Toen ze haar handen af veegde aan haar mantel schudde hij meewarig zijn hoofd en wees naar de emmer met water die achter hem stond. 'Was je hier maar mee,' zei hij, 'ik ben toch klaar.' Hij geep zijn hemd dat in het gras lag en trok het aan.

Vera waste haar handen en haar gezicht. Toen ze klaar was, waren de borstkast en de haartjes netjes weg gestopt onder zijn hemd. Met een spijtige zucht keek ze hem aan. Hij gaf haar een handdoek en ze droogde haar gezicht. Zijn geur hing in zijn handdoek, opwindend en tegelijk ook vreemd vertrouwd. Vera sloot haar ogen en snoof.

Al die tijd stond hij naar haar te kijken, met een glimlach en ogen die fonkelden alsof hij een geheimpje had dat hij maar met moeite voor zich kon houden.

'Ben je klaar?', zei hij toen ze hem eindelijk zijn handdoek terug gaf. Ze knikte. 'Laten we op zoek gaan naar je broer.' Weer reikte hij haar de hand. Deze keer aarzelde ze niet.

Ze liepen alweer een rij tenten door, Vera en de man die Erchirion heette. Ze liepen hand in hand, iets wat Vera nog nooit had gedaan. Zelfs met Herudor had ze nooit hand in hand gelopen. Het voelde opwindend en tegelijk veilig, dacht Vera. In tegenstelling tot daarstraks was ze in zijn aanwezigheid nog geen enkele keer aangesproken.

'Dus je broer komt uit Aldburg', zei hij terwijl ze weer een rij tenten doorliepen.

Vera knikte. 'Maar ik weet niet onder wie hij nu dient. Heer Eomer, misschien.'

'Koning Eomer bedoel je?'

Vera knikte gelaten. 'Koning Eomer. Ik ben het nog niet gewend; dat koning Théoden gesneuveld is.'

'Kende je hem persoonlijk?'

Vera beet op haar lip. 'Mijn echtgenoot was een van zijn ridders.'

Erchirion keek haar verbaasd aan. 'Je echtgenoot ...'

Vera voelde hoe hij zijn greep loste en klemde haar hand rond de zijne. 'Hij sneuvelde, maanden geleden', zei ze snel. 'Hij was ... ons huwelijk was ... niet ...' Ze keek Erchirion ongemakkelijk aan. 'Praktisch', zei ze uiteindelijk. 'Ons huwelijk was praktisch.'

Erchirion kneep even in haar hand en liet het toen los. 'Het spijt me,' zei hij vol medeleven, 'dat je je ... praktische echtgenoot verloor, maar laten we nu eerst je broer vinden. Wat is zijn naam?'

'Falco', zei Vera, haar gezicht van hem af wendend om haar teleurstelling te verbergen. 'Mijn broer heet Falco.'

Met zijn wijsvinger tilde Erchirion haar kin omhoog zodat ze hem recht in de ogen kon zien. 'Dan heb ik goed nieuws voor je, Vrouwe Vera uit Rohan. Ik weet exact waar we je broer kunnen vinden.'

Falco

Achter het paviljoen was Falco na een bad en scheerbeurt begonnen aan zijn taken voor de koning. Hij zat op een krukje de koninklijke laarzen te poetsen. Tegen zijn wil in gleeed zijn blik steeds naar zijn vriend die slechts twee tenten verder zijn haren liet knippen. Uiteindelijk stond hij op en wandelde hij er, schijnbaar verveeld, naartoe.

Hij tikte met zijn laars zachtjes tegen de zool van de laars van zijn vriend. 'Netjes geknipt, zie ik.'

'En jij netjes geschoren', zei zijn vriend met een brede glimlach.

Falco keek in zijn fonkelende grijsblauwe ogen en zuchtte.

'Morgen is een grote dag', zei zijn vriend terwijl ook hij rechtstond, de kapper bedankte en met Falco mee liep naar het koninklijk paviljoen.

'Vannacht?', vroeg Falco zodra ze buiten gehoorafstand waren.

'Te gevaarlijk.'

Enkele soldaten liepen voorbij en de twee mannen wachtten even voor ze verder spraken.

'Minas Tirith heeft veel verborgen hoeken', zei zijn vriend zachtjes. 'Misschien vinden we ...'

Hij brak zijn zin af en knikte beleefd naar de soldaten die hen passeerden. 'Deze oorlog is te druk', zuchtte hij. 'Falco, dit kan nooit ...'

'Nee', zei Falco beslist. 'Ik wil het niet horen. We vinden wel een weg.' Hij keek zijn vriend vastberaden aan. 'We vinden een manier om samen te zijn.'

Zijn vriend wees wanhopig naar de soldaten die zich hadden verzameld aan de voorkant van het koninklijk paviljoen. 'Hoe?'

'Dit is slechts een tijdelijke toeloop', zei Falco. Hij zwaaide nonchalant met zijn hand.

'Waarschijnlijk is er hoog bezoek. De koning ofzo ...'

Ze keken elkaar aan en schoten vervolgens in de lach. En toen viel Falco's mond open. In de verte liep een jonge vrouw met opvallende rode haren. 'Vera?', riep hij. Hij trok zijn vriend met zich mee. 'Vera!'

Lothiriel

Koning Elessar of Aragorn, zoals haar vader hun nieuwe koning noemde, luisterde aandachtig naar haar verslag. Lothiriel probeerde haar eigen aandeel te minimaliseren, maar werd hierin tegengewerkt door haar moeder en Azra die haar regelmatig onderbraken om de mannen te wijzen op Lothiriels moed en doorzettingsvermogen. Het overleg eindigde erin dat ze uitgebreid werd geprezen, zowel door haar vader als door haar toekomstige koning. Opgelucht dat haar rol nu was uitgespeeld verliet ze de koninklijke tent ... om te worden opgewacht door een groep stadsgenoten met kapitein Goran, haar mentor, op kop.

Hij keek haar trots aan. 'Ik wist dat je het zou redden', zei hij en hij trok haar tegen zijn borst. 'Ik wist dat de stad bij jou in goede handen was.'

'Ik had een goede leraar', zei Lothiriel. Zodra de kapitein haar losliet waren er anderen die haar wilden begroeten, de hand schudden. En voor het eerst sinds de aanval voelde ze zich trots op haar eigen aandeel in de strijd. Ze stond hen allemaal te woord, en nam vooral tijd voor degenen die een vader, een broer of een vriend waren verloren. Er leek maar geen einde te komen aan de handen en ze glimlachte zoveel dat haar wangen er pijn van deden. 'Jou ken ik niet', zei ze toen ze de volgende hand greep. Frosend keek ze hem aan. In een stad met overwegend donkerharigen, zou zo'n blonde man zeker opvallen. 'Ben jij een man van Dol Amroth?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Ik ben een man van Rohan', zei hij grijnzend. 'We hebben elkaar daarnet ontmoet bij de rivier waar mijn mannen een bad namen.'

Haar wenkbrauw schoot omhoog en ze dacht aan de waarschuwing van haar moeder. 'Ik hoop dat u de woorden van mijn vriendin niet al te ernstig neemt', zei ze, ongemakkelijk onder zijn intense blik. 'Ze is eerlijk, maar vrijpostig.' Ze probeerde haar hand los te trekken, maar hij hield hem stevig vast.

‘Eerlijkheid is een waardevolle eigenschap’, zei hij. ‘Zonder eerlijkheid kom je nergens.’

Lothiriel boog zich dichterbij hem toe en keek hem recht in de ogen. ‘Dat is zo. En hetzelfde geldt voor de deugdzaamheid van een dame.’ Ze ergerde zich aan zijn vasthoudendheid en kneep hem stevig in de hand. ‘Dus, rustig aan, soldaat. Deze jongedame valt niet te veroveren.’ Een verbaasde blik gleed over zijn gezicht en juist op dat ogenblik hoorde ze iemand haar naam roepen. Zowel de man als Lothiriel draaiden zich om. Vanuit de verte liep Erchirion naar hen toe. Hij was vergezeld van andere mannen, maar schoot als een speer uit de groep naar voor. Eindelijk loste de man Lothiriels hand en ze liep Erchirion tegemoet, steeds sneller. Ze was opgelucht om hem te zien, opgelucht dat hij ongedeerd was en ze wist dat, nu hij er was, alles goed zou komen. Tranen liepen over haar wangen terwijl ze zich met een tijgersprong in zijn veilige armen gooide.

‘Broer’, kreunde ze in zijn nek. ‘Wat heb ik je gemist.’

Vera

De zon ging langzaam onder en de vrouwen hadden het kamp achter zich gelaten. Maar terwijl de andere drie enthousiast in gesprek waren, had Vera nog geen woord gezegd. ‘Vertel me, waarom ben je zo stil?’, zei Lothiriel. ‘Je hebt je broer toch gevonden?’ Ze trok grote ogen. ‘Hij is toch niet gewond?’

‘Neen, mijn broer is in orde’, zei Vera. ‘Hij was zelfs opvallend vrolijk voor een soldaat die net uit de oorlog komt.’

Vera voelde hoe Lothiriel haar onderzoekend bleef aankijken en boog zich dichterbij haar toe. ‘Is het mogelijk, denk je, dat je in één oogopslag verliefd wordt?’

Lothiriel lachte kort. ‘Liefde op het eerste zicht? Zelf heb ik er geen ervaring mee, maar men beweert dat het bestaat.’ Verbaasd keek ze naar Vera. ‘Ben je verliefd?’

Vera vertraagde zodat de vrouwen voor hen niet konden meeluisteren. ‘Er was een man’, zei ze vervolgens. ‘Hij was lief, behulpzaam ... en prachtig.’ Ze zuchtte.

Lothiriel sperde haar ogen nog verder open. ‘Je bent echt verliefd’, zei ze. ‘Hoe doe je dat toch, Vera?’, zei ze. ‘Het leger heeft amper zijn kamp opgezet ... Maar waarom maakt het je verdrietig? Ik dacht dat liefde je over de maan liet springen van vreugde?’

‘Hij was eerst heel behulpzaam en warm. Tot hij hoorde dat ik een weduwe ben. Toen werd hij plots ... behulpzaam, maar minder warm.’

‘Ik vind het vreselijk voor je dat je verliefdheid al zo snel tot een teleurstelling leidde’, zei Lothiriel na een tijdje. ‘Het geeft je te denken ... Zoals ik al vreesde is het beter je niet in te laten met liefde.’

‘Ik heb veel te danken aan Herudor’, zei Vera, ‘maar ik hoop dat mijn huwelijk met hem me niet eeuwig blijft achtervolgen.’

‘Zoals ik al vreesde is het ook beter je niet in te laten met het huwelijk’, zei Lothiriel hoofdschuddend. ‘Kop op, vriendin’, zei ze na een tijdje. ‘Volgende week wordt één groot feest.’ Ze liet haar stem zakken en keek Vera smachtend aan. ‘Je zal snel je prachtige, lieve en warme geliefde vergeten.’

Vera glimlachte. ‘Erchirion’, zei ze. ‘Dat is zijn naam, Erchirion.’ Ze fronste. ‘Je vraagt je af wie het in zijn hoofd haalt zijn zoon dergelijke naam te geven.’

‘Wat?’, vroeg ze toen ze zag dat Lothiriel was blijven staan.

‘Erchirion? Is dat de naam van de man waarop je verliefd werd?’, zei Lothiriel, plots heel ernstig. Ze zette haar paard terug in beweging. ‘Erchirion, zoon van Imrahil, de prins van Dol Amroth?’

Vera’s ogen werden groot. ‘Is Erchirion je broer?’

‘Er kan onmogelijk meer dan één Erchirion zijn’, zei Lothiriel. ‘Zoals je al zei, wie haalt het in zijn hoofd zijn zoon dergelijke naam te geven?’ Ze lachte ongemakkelijk. ‘Nee, er is maar één Erchirion. Er is maar één Erchirion die lief is en warm.’

De twee vrouwen lachten vol verbazing.

‘Ik verlies je eventjes uit het oog,’ zei Lothiriel, ‘en je slaagt er in verliefd te worden. Op mijn broer, op mijn liefste Erchirion!’

‘Denk je ...’, zei Vera terwijl ze de stad binnen reden. ‘Is er een reden waarom hij niets wilt met een weduwe?’

Lothiriel schudde beslist haar hoofd. ‘Het lijkt me beter niet te speculeren over de reden waarom hij plots van gedachten leek te veranderen.’

Vera trok een ellendig gezicht en Lothiriel rolde met haar ogen. ‘Maar ik wil het hem wel vragen’, zei ze.

Vera fronste. ‘Nee, je hebt gelijk. We kunnen beter niet speculeren. Bovendien is het opdringerig.’ Ze zuchtte. ‘Ik wil hem niet het idee geven dat ik ...’ Plots keek ze Lothiriel wanhopig aan. ‘... dat ik snak naar zijn aanraking, zelfs al is het maar een handdruk, dat ik hem wil kussen, wil strelen en zijn kinderen wil baren.’

Lothiriels mond viel open. ‘Is dat wat verliefdheid met je doet?’ Ze lachte hysterisch. ‘En jij wilt al die dingen doen met mijn broer?’